

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: **Ing. V. G.**, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky**, v konaní o vyslovenie neplatnosti právneho úkonu vydaného žalovaným vo veci rozhodnutia o povolení č. FV-002/97, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie **z a s t a v u j e .**

Žiaden z účastníkov **nemá** právo na náhradu trov konania.

O d ô v o d n e n i e :

Žalobou z 15. júna 2004 podanou na Okresný súd Bratislava III sa žalobkyňa domáhala, aby súd vyslovil, že rozhodnutie o zrušení povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti v neštátnom zdravotníckom zariadení v odbore „zásobovanie liečivami, zdravotníckymi pomôckami a zdravotníckymi potrebami“ vydané spoločnosti F. spol. s r.o., Ministerstvom zdravotníctva Slovenskej republiky 2. júna 1997 pod reg. č. FV-002/97-zruš. je neplatné.

Okresný súd Bratislava III postúpil vec vedenú na tamojšom súde pod sp. zn. 27 Cb 87/04 Krajskému súdu v Bratislave z dôvodu vecnej nepríslušnosti podľa § 104a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Krajský súd v Bratislave listom z 23. februára 2011 predložil vec na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky podľa § 104a ods. 3 OSP, nakoľko podľa jeho názoru v danom prípade okresný súd nepostupoval správne, keďže zo žaloby, ako aj zo sťažnosti, ktorú podala žalobkyňa 8. februára 2011 vyplýva, že táto sa ako oprávnený subjekt na disponovanie so svojim podaním domáhala vyslovenia neplatnosti právneho úkonu a neželá si postup podľa piatej časti druhej hlavy OSP., t. j. preskúmanie rozhodnutia orgánu verejnej správy správnym súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo 16. marca 2011, č. k. 2 Nds/2/2011 prejednal nesúhlas Krajského súdu v Bratislave a skonštatoval, že tento je dôvodný, avšak v danom prípade nie je daná vecná príslušnosť ani Krajského súdu v Bratislave, ani Okresného súdu Bratislava III, ale je daná vecná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Podaním z 15. februára 2011 sa k žalobe žalobkyne vyjadril žalovaný s tým, že žiadal, aby konajúci súd žalobu ako bezdôvodnú zamietol, nakoľko právny úkon, neplatnosť ktorého žiada žalobkyňa vysloviť, je individuálnym správnym aktom štátneho orgánu, ktorý je možné zrušiť len postupom podľa piatej časti druhej hlavy OSP.

Toto rozhodnutie bolo predpísaným spôsobom vydané a doručené žiadateľovi – účastníkovi správneho konania – a nebol proti nemu podaný riadny ani mimoriadny opravný prostriedok v správnom konaní, teda nebolo zrušené v správnom konaní. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 3. júna 1997 a vzhľadom na dátum podania žaloby je podľa názoru žalovaného zrejme, že táto bola podaná po uplynutí zákonom stanovenej lehoty dvoch mesiacov. Taktiež upozornil na to, že žalobkyňa nebola účastníčkou správneho konania a preto nie je osobou oprávnenou na podanie žaloby na súd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. a) OSP v znení rozhodnom pre prejednávanú vec v spojení s § 250d ods. 3 OSP preskúmal spisový materiál a žalobu žalobkyne a dospel k záveru, že konanie je potrebné zastaviť.

Podľa § 103 OSP kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 veta prvá, ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Podľa § 244 ods. 1 v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 2 pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Podľa § 249 ods. 1 konanie sa začína na návrh, ktorý sa nazýva žalobou.

Podľa ods. 2 žaloba musí okrem všeobecných náležitostí podania obsahovať označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktoré napadá, vyjadrenie, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie a postup napadá, uvedenie dôvodov, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu, a aký konečný návrh robí.

Podľa § 250b ods. 1 žaloba sa musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zameškanie lehoty nemožno odpustiť.

Podľa ods. 2, ak žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom konania malo konať, súd overí správnosť tohto tvrdenia a uloží správnomu orgánu doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie a podľa okolností odloží jeho vykonateľnosť. Týmto stanoviskom súdu je správny orgán viazaný. Po uskutočnenom doručení predloží správny orgán spisy súdu na rozhodnutie o žalobe. Ak sa v rámci správneho konania po vykonaní pokynu súdu na doručenie správneho rozhodnutia začne konanie o opravnom prostriedku, správny orgán o tom súd bez zbytočného odkladu upovedomí.

Podľa ods. 3 súd postupuje podľa odseku 2, len ak od vydania rozhodnutia, ktoré nebolo žalobcovi doručené, neuplynula lehota troch rokov.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že napadnuté rozhodnutie, ktoré žalobkyňa označila ako právny úkon žalovaného, je rozhodnutím orgánu verejnej správy, vydávaným v dvojinstančnom správnom konaní, jeho preskúmanie súdom sa riadi ustanoveniami druhej hlavy piatej časti OSP a vzhľadom na to o ňom možno rozhodnúť len spôsobom ustanoveným v § 250j ods. 1 a 2 OSP tak, že súd rozsudkom vysloví, že žalobu zamietá alebo zo zákonných dôvodov napadnuté rozhodnutie správneho orgánu zruší.

Vzhľadom na to, že sa žalobkyňa domáhala vyslovenia neplatnosti rozhodnutia žalovaného, súd pri zachovaní postupu podľa § 41 ods. 2 OSP, keď každý úkon účastníka posudzuje podľa jeho obsahu, musí konštatovať, že v súlade s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na vydanie navrhovaného rozhodnutia nie je daná právomoc súdov, čo predstavuje taký nedostatok podmienky konania, pre ktorý je potrebné v súlade s § 104 ods. 1 veta prvá OSP konanie zastaviť.

Navyše, odhliadnuc od uvedenej prekážky postupu v konaní najvyšší súd považuje za potrebné poukázať aj na nesplnenie ďalších základných procesných podmienok, ktoré sa vzťahujú na obmedzenie prípustnosti podania žaloby v správnom súdnictve.

Zo spisového materiálu vyplýva, že napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 3. júna 1997, pričom išlo o rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, voči ktorému bol prípustný opravný prostriedok – rozklad, ktorý však v správnom konaní podaný nebol, čím došlo k nesplneniu predpokladov pre postup v konaní podľa piatej časti OSP, v zmysle § 247 ods. 2 OSP; žalobkyňa nebola účastníčkou správneho konania a žalobu podala na súde až 18. júna 2004, t. j. sedem rokov potom, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, pričom zákonná lehota na jej podanie je v zmysle § 250b ods. 1 OSP do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, resp. za splnenia podmienok uvedených v § 250b ods. 2 a 3 OSP do troch rokov od vydania rozhodnutia (2. júna 1997).

Z uvedeného je zrejmé, že žalobu podala neoprávnená osoba, proti rozhodnutiu, voči ktorému je žaloba neprípustná a po uplynutí zákonom stanovenej lehoty.

Podľa § 250d ods. 3 OSP súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2).

Na základe vyššie uvedeného dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v danom prípade neboli splnené podmienky, za ktorých je možné vo veci konať, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 6. apríla 2011

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Nikoleta Adamovičová